

Les llengües dels calafellencs

Quadre teatral creat i escrit per Lluís Tetes Palau i Amàlia Huete Aybar
Juny 2013

ACTE ÚNIC

Una parada d'autobús. Un noi (o noia) espera el seu, impacient. Diverses persones arriben i l'interpel·len, cadascuna en una llengua diferent, la seva.

PERSONA 1: Bon dia. Tinc molt mal de cap i necessito trobar una farmàcia que estigui oberta. N'hi ha alguna per aquí a prop?

El noi es queda parat, perquè no l'entén. Fa un gest de "no t'entenc". Un altre li diu:

PERSONA 2: Hola, estic buscant l'estació de tren. Em podries dir com arribar-hi, si us plau?

El noi tampoc l'entén. No diu res. Mira si ve l'autobús, però no ve. Pica un peu a terra, impacient. Un altre:

PERSONA 3: [Nerviós] Hosti! Estava mirant els aparadors de les botigues tranquil·lament i de sobte m'estiren la bossa i me la prenen. M'han robat!! Em pots ajudar?

El noi, confós, desorientat... Comença a fer ganyotes, com dient "Què està passant avui?". Les persones es queden darrere, com xerrant entre elles. Segueix esperant, mirant enrere, mig dissimulant... Els comentaris de les persones estrangeres comencen a ser cada vegada més empipadors. Pensa "A veure si ve l'autobús..."

PERSONA 4: [Enganxós, incisiu] Uau!! Quin jersei més maco!! [tocant-l'hi] On l'has comprat? M'agrada molt aquest estil de roba. Digue'm on l'has comprat, si us plau!

Ja comença a empenyar-se. Més confusió, més ganyotes, més atabalat...

PERSONA 5: Noi, vigila, que estàs trepitjant la cua del meu gos. A veure si mires per on trepitges, home!

Més estrés...

PERSONA 6: [amb cantarella] Loteria, loteria...! Tenim els últims números per avui! Sempre toca! Loteria, loteria!!

El noi ja està per terra, mig marejat...

PERSONA 7: Què et passa, que no et trobes bé? Estàs pà·lid!! Crideu una ambulància!
Auxiliiii!!!

El noi, agenollat, s'incorpora, s'obre de braços i esclata fort i grotesc:

NOI: Prouuuuuuuuu!! No us entenc!!!! [El noi mira a banda i banda i veu que tothom s'ha quedat gelat, com estàtues.] Que no parleu català?????

S'atura el temps. Després d'uns instants de silenci efectista, el quadre es desfà lentament. Es miren desconcertats, però es van relaxant sense moure's de lloc. Deixen anar desordenadament, mig trepitjant-se, comentaris com aquests, amb gestos afirmatius:

PERSONA 1 i 5: Català?

PERSONA 2: Sí, nosaltres anem a cursos de català.

PERSONA 3 i 6: Sí, sí...

PERSONA 4 i 7: I tant...

Fan silenci i un a un, de manera solemne, s'avancen i diuen, en català:

PERSONA X: Em dic _____ i parlo _____. Aprenc català perquè...

...m'agrada molt

...em sento bé parlant català a Catalunya

...em va bé per ajudar els meus fills a l'escola

...vull trobar feina

...m'ho passo molt bé

...el saber no ocupa lloc

...em sento més còmode

...puc xerrar amb els meus veïns

...

Un cop diuen la frase un a un, es van situant al darrere, fent una fila de cara al públic. Quan tothom ha dit la seva, fan un pas endavant i, de manera simultània, convençuda i alegre, engeguen:

TOTS: Vine i aprèn català!!!

FI